

ZVON

FARNÍ ZPRAVODAJ

ročník 2018, září

číslo 2

Odry | Mankovice | Veselí u Oder | Tošovice | Pohoř

Když se jednička mění ve dvojku

Počítání hodin, dnů, měsíců a letopočtů člověk zřídil proto, aby se v sobě trochu lépe vyznal a porozuměl tomu, co dělá tak **trochu z nadhledu**. Mnozí z vás si ještě pamatujete přelom roku 97 a 98, kdy v Odrách **zakládaly Včelky a vznikaly skupinky dobrovolníků**,

pečujících o farní kostel. Tradicí se stala pravidelná setkání s příležitostí si povyládat, pobavit se, zazpívat si. Protože čas letí nezadržitelně, 29. ledna 2008 se slavilo **jubilejní 10. setkání**. V kronice farních Včelek najdete krásný zápis vyzdobený hvězdičkami. Jednička před nulou tam stojí krásně a hrdě. A světe div se, uběhlo velmi nenápadně další desetiletí, a **z jedničky se stává dvojka**.

Na první pohled je číslo následující jedničku jiné. Nevypíná se tak sebevědomě vzhůru, ale jakoby sklánělo svou hlavu dolů. Proto se o tomto čísle hovoří jako **o čísle pokorném**. A právě toto může vést člověka k zamyšlení v okamžiku, když hledí na své vykonané dílo. Při úklidu hledíme totiž spíše dolů, **skláníme se nad zemí**, kterou čas od času zaneřádíme, a kterou je třeba dát jednoduše do pořádku.

Při nedávném jubilejním setkání Včelek jsem na úvod připomínal velmi známý příběh o třech stavitelích katedrály, kteří docela jinak odpovídali na dotaz, co že to dělají. „**Dřu se tady**,“ hudruje první. „**Dělám to pro nás**,“ přizná se druhý. „**Stavím chrám k Boží slávě**,“ odpoví hrdě třetí. I když lidé konají stejnou věc, mohou ji rozumět různým způsobem. Za blahoslaveného můžeme prohlásit toho třetího dělníka, protože **viděl dále než ti ostatní**. Pokud se Včeličky sklání nad zaneřádnou podlahou, nebo květinářky nad záhonem růžiček, není to jen proto, aby si odbyly povinnost, ani proto, abychom tady mělo čisto a voňavo. Ten pravý a nejdůstojnější důvod spočívá v tom, že **země se má podobat nebi**, že má odrážet něco z jeho slávy. Takovýto smysl dokáže této práci dát jen člověk, který nehledí pouze na sebe, nehledí ani pouze vzhůru, **ale pokorně se umí sklánět i k zemi**. Porozumí svému úkolu proměňovat svět v to, co skutečně potřebuje a dává mu tím krásu i vůni.

Jednička se proměnila, nebo lépe řečeno dozrála ve dvojku. A já děkuji všem, kteří na tom nesou podíl, protože je to **dílo společné**. Plástev medu nedokáže přece vytvořit jen jedna včelka. Do dalších let služby přeji všem ochotným duším onen pohled, který vidí dál a umí se sklonit k tomu, co se zdá obyčejné, ale na čem se zakládá **Boží království na zemi**.

otec Petr

Vzpomínka na začátek

Při práci v domově důchodců, po roce 1990, se mě sestřička Liduška ptá: „Kdo u vás v kostele leští nádobí ke mši svaté?“ Po pravdě odpovím: „Nevím.“ Proč bych to měla vědět, pomyslím si, vždyť jsem si neprohližela, jak vypadá bohoslužebné nádobí nebo svícny v kostele. Zazní další slova sestřičky Lidušky: „Máte je zapráskané, řekněte někomu, aby je vyleštil.“ Protože jsem věděla, že sestřička Liduška se stará o jiný kostel a nejen to, pomyslím si, určitě ví, proč to říká zrovna mně.

Vynoří se mi vzpomínky na mou maminku a její starost o pořádek v kostele, a k tomu patřilo i leštění bohoslužebného nádobí i svícňů v kostele. Maminka mě zavolala, dala mi hadřík do ruky a ukázala, co a jak mám leštit. Leštění mi připadalo skoro zbytečné a nekonečně dlouhé, než to maminka zhodnotila a řekla, jestli už to stačí.

Znovu je tu věta sestřičky: „Řekněte někomu, aby to vyčistil!“ Komu mám říct, mě nikdo neposlouchá? Kdo mě poslechne? Pak mě napadne, udělej to sama, zkus to, třeba to půjde. Tak začala moje služba. Otec Vojtěch mi předal klíč od kostela .

Ludmila Hrstková

*Razítka farních včelek z roku 2003
autor Petr Kučerka St., Alois Bazala*

Chtěla bych se také podílet na vzpomínkách na dobu, kdy jsme uklízeli i my. Jelikož jsme nevěděli, co a jak, brali jsme to z gruntu. Teda i klepání podsedáků.

Jednou při uklízení přišli do kostela občané z Německa a prosili, jestli by se nemohli porozhlídnout po kostele. Jejich rodiče tady chodívali do kostela. Měli fotografie kostela z tehdejší doby. Tak jsem je provedla a oni vyslovili pochvalu, že je kostel velmi dobře udržovaný a krásně vyzdobený. Měla jsem obrovskou radost, že všichni dělají svou práci dobře. Bůh jim žehnej!

Anna Malá

Setkání 2000, Jana Marková, Iveta Poláchová

VČELKY – 20 let?

Jednou odpoledne mi Jana Vymětalová telefonovala a zvala mne na setkání oderských Včelek. Skoro jsem nevěřila, že je to už 20 let. Shodou okolností v posledním půlroku procházím všechna čísla farního zpravodaje ZVON pěkně od začátku a pročítám si příspěvky farníků, a zpětně si mapuji život oderské farnosti od roku 1994, kdy vyšlo první číslo ZVONu. A najednou ve IV. ročníku ZVONu v čísle 9 z 24. května 1998 nacházím výzvu:

„Pojďte a nebojte se ...“
Kam? Přece do kostela!

I když tentokrát vás nechci pozvat na mši svatou ani na žádný koncert, chtěla bych vás pozvat do společenství těch, kteří svým dílem přispívají k tomu, aby nám právě při mši svaté i na koncertu bylo pěkně. Abychom mohli sedět v čisté lavici, dívat se na krásně bílé plachty na oltářích, na nichž jsou nazdobené vázy s květinami.

Jubilejní 20. setkání na faře v Odrách

Věřte mi, že práce je dost pro každého, kdo má chuť se podílet na životě farního společenství. Velmi by mě potěšil zájem zejména z řad mládeže. I při uklízení a zdobení se dá zpívat, je i zábava a radost. A společenství se ještě více upevní. I pro další, věkově odrostlejší, se jistě najde něco, čím by mohli být prospěšní při udržování pěkného prostředí našeho oderského kostela. Nebojte se a pojdte _ určitě nebudete litovat práce na vinici Páně!

Obrátit se můžete na Ivu Jasnou, Zdeňku Taťákovou, Jindru Měsícovou, Ivu Ovčačikovou, Janu Schindlerovou, Janu Markovou. Věřím, že řada z vás ráda pomůže, abychom se pak mohli společně účastnit mši svatých s radostí v srdci.
Jana Marková

Jako Včelka – „květinářka“ jsem zažila hodně pěkných setkání s paní Volfovou a panem Františkem Eliášem, kteří patřili mezi „dvorní“ dodavatele květin na výzdobu kostela, kromě mnohých dalších. Paní Volfová se nesmazatelně

2. setkání v roce 2000

vryla do mé paměti s ranní štamprlkou slivovice a pan Eliáš s památnou větou: „Marně vykvetla kytky, která nezdobí oltář.“ Obdobně milá byla všechna setkání Včelek na oderské faře, kterých jsem se mohla účastnit.

Milé Včelky oderské, do další dvacítky vám přeji neutuchající píli při smýčení a zdobení kostela, zástupy ochotných následovníků a pomocníků, radost při úklidu i společných setkáních. Ať se naplní motto z rozpisu úklidu:

„K odvaze nepotřebujeme sílu, nýbrž lásku.“

„Pán odmění ty, kdo mu slouží bez nároku na odměnu.“

S díky za krásné roky Jana Vylobová

Nezapomenutelný okamžik

Na Velký pátek máme otevřený kostel, a tím – stráž u Božího hrobu. Měla jsem svou hodinu k díkům za život toho, kdo nám dává všechno, co máme, co můžeme mít.

Moje oči zabloudily na svícny, které mi připadaly jako v mlze. Říkám si: „Už jsem stará, asi špatně vidím.“ Další hodinu mě přišla vystřídat paní Malá. Při setkání na další den, na Bílou sobotu, mi říká: „Představ si, Liduško, myslela jsem si, že špatně vidím. Svícny jakoby byly v mlze.“ Nemohla jsem to vydržet, tak jsem šla do předzákristie pro hadříky a Sitol a vyleštila ty svícny. Pak jsem se spokojeně dívala na oltář a Pána Ježíše a měla jsem radost. Zaplavila mě něha a já mohla říct: „Jsi šikovná.“

Pane, děkuji Ti za oči, které vidí – Ty také vidíš,

děkuji Ti za všechny ruce ochotné pomoci – Ty také pomáháš,

děkuji Ti za Tvou blízkost v bližních,

děkuji Ti za dobrotivost otce Vojtěcha ...

Ludmila Hrstková

Naše nejstarší včelička

Dostali jsme za úkol napsat něco z našeho prostředí Včelek. Člověk přemýšlí a přemýšlí, a neví, co by měl napsat. Ale ukázalo se, že by snad bylo o čem psát.

Já vzpomenu na naši včeličku paní Annu Smetanovou - nejstarší včeličku. Chodila uklízet dlouho. Už měla nárok na odpočinek, ale nechtěla to vzdát. Říkali jsme jí a já jí stále říkám „babičko“. „Babičko, už nemusíte nic dělat, ale chodte s námi jako morální podpora. Jen tu buďte s námi.“ Ale ona kdepak aby si sedla a nic nedělala. Vzala vysavač a vysávala všechny koberce. My jsme měli a máme takový zvyk, že si po úklidu zajdeme do pizzerie. Posedíme, popovídáme si a pak se rozejdeme. Vzpomínám na jedno setkání Včelíček tady na faře. Seděly jsme vedle sebe, jako vždy, a paní

Smetanová měla „sólo“. A abych to uvedla na pravou míru. Ostatní děvčata se s ní daly do řeči a vzpomínaly na minulost i na přítomnost a paní Smetanová vyprávěla a vyprávěla. O všem. O svém životě, o rodině. Kolik že to má vnoučat? Vnoučat 9 a pravnoučat 19. Kdo se oženil, která se vdala, kde studují, co dělají, kde bydlí atd. Přiznám se, že jsem ji několikrát upozornila a tiše nabádala, ať už toho nechá, že i jiní jsou tady a ne jenom ona. Ale nebylo to nic platné. Tenkrát nebyla k udržení! Dnes, když na to vzpomenu, uvědomuji si, že to tak asi mělo být. Paní Anna Smetanová, naše babička – včelička, skončila s úklidem, skončila mi pomáhat při zdobení. Dostihl ji věk. A to úctyhodných 83 let. Děkujeme!

Marta Matyášová

*Skupinka 8
Eva Jakubíková
Marta Matyášová
Ludmila Hrstková
Anna Smetanová
leden 2012*

Všechno dělejte svorně

Svatý Jan Maria Vianney píše: „Všechno dělejte svorně pod dohledem dobrého Boha!“ Svorně jsme začínali. V pondělí 26. května 1997 večer se vydala čtveřice (manželé Miroslav a Iveta Ovčáčikovi, Jindřiška Měsícová a Zdeňka Taťáková) navštívit lidi naší farnosti. Našlo se jich 45 ochotných a mohlo vzniknout 13 úklidových skupin.

Otec Bohuš (otec Bohuslav Novák), to byl PUNC - nadchl farnost, aby se

Loučení s otcem Bohuslavem odcházejím do Kravař v roce 2003

zapojili všichni. Spolupráce s Janou Vylobovou Markovou byla jeden velký koncert. Na vše měla nápad a správný koncept. Sponzor vynikající, Ivanka Sochorová, nám dával kalorie, uměl potěšit naše

žaludky. Byla to líbezná melodie. Pojmenování FARNÍ VČELIČKY navrhla skupinka 1 - Marie Jasná, Antonie Kučerková, Ema Hejdušková, Marie Jakubíková a Jiřina Kočí. Základní kamínky jsme skládali s velkou radostí, s lehkostí vánku.

Děkujeme včeličkám, sršňům, květkám, že pod vedením Jany Vymětalové větřík věje dál.

Zavzpomínaly svorně ve středu 12. září 2018 bývalá bloggerka (píšící články) Marie Lukášová a bývalá mluvčí Zdeňka Taťáková.

20 let

Listuji kronikou Farních Včeliček a přemýšlím, co vlastně do Zvonu napsat. V průběhu 20 let Včeličky zestály, a ani se moc neomladily. Ale trochu ano, v roce 2010 se „narodili“ SRŠNI – naše mládež.

Včelky se schází rok co rok, většinou před začátkem postní doby, aby si mohly popovídat, zazpívat a vyluštit nějaký kvíz na protáhnutí mozkových závitů, zahrát nějakou „chytrou“ hru. Na setkáních je vždy dobrá nálada, i když sem tam jsou nějaké připomínky k úklidu nebo ovládnání vysavače. Musím také vzpomenout, že nás otcové obdarovávali a také obdarovávají. Největším hitem sezóny jsou kalendáře. Každá Včelka už ví, že místo, kde má kalendář pověšený, nezůstane prázdné. A aby to tak bylo, otec Petr rozdává kalendáře již o Vánocích nebo kousek, ale jen maličký, později. Když už píš o tom obdarování, nesmím, zapomenout na sponzora našich dřívějších setkání, paní Ivanu Sochorovou, kdy jsme byly zahrnované sladoučkými včelími úlky, vypečenými řízečky a voňavými klobáskami. (Nenajde se nový sponzor?)

Nedá mi nevzpomenout na Včelky, které si Pán povolal. Na paní Jiřinu Kočí, Marii Turkovou (jednu z hlavních dodavatelek květin na výzdobu kostela), Annu Bortlovou, Pavlu Biskupovou, Emu Hejduškovou a Annu Špůrkovou.

Jiřina Kočí, Ema Hejdušková, Anna Špůrková, rok 2000

Máme také ale Včelky na zaslouženém odpočinku, které již neuklízí, ale pořád nám „fandí“. Škoda jen, že tak málo Včelek ve výslužbě chodí na setkání.

Moc ráda vzpomínám na dnešní mládež

(no, vlastně už jsou i ženatí a vdané), tehdy děti, které Včelkám a maminkách hrávaly scénky, pohádky a přednášely básničky ke Dni matek.

20 let, to je kus života, mnoho příběhů. Dívám se na fotky a usmívám se ...

Jana Vymětalová

PS: V roce 1998 bylo 13 úklidových skupinek a 45 členů. V roce 2018 je 7 úklidových skupinek a 28 členů.

Setkání Včelek Sršňů a květinářek rok 2018

Děkujeme všem příspěvatelům za jejich články a vzpomínání na Včelky, zvláště paní Janě Vymětalové za jejich sbírání.

Oranžový traktor

Jela jsem s klukama na výlet a cestou na autobusové nádraží jsme hráli hru: Kdo uhodne, jakou barvu bude mít projíždějící auto? Barvičky se moc nestřídaly, neboť oba kluci mají oblíbenou oranžovou barvu. Po chvíli hraní Petřík řekl: „Traktor.“ a Mareček dodal: „Oranžový!“ Oranžový traktor, pomyslela jsem si, takový snad ani neexistuje. Znam zelený, modrý, červený, ale oranžový jsem ještě neviděla. „Hm, tak uvidíme, jestli pojede.“ řekla jsem klukům

a pokračovali v cestě na nádraží. Chvilí nešlo nic, pak projelo jedno auto a představte si, za ním jel traktor a oranžový! „Oranžový traktor, hurá!“

Tak přece jenom existuje. Kluci měli ohromnou radost a já jsem byla poučena.

Ó Bože, jak jsi štědrý k těm, kdo v Tebe doufají!

Petra Chrástková

Boží požehnání

Poslední prázdninový den jsme s manželem vyjeli na dovolenou. Nastoupili jsme do vlaku v Suchdole nad Odrou a v Hranicích přešedli na vlak do Prahy. Na nástupišti v Hranicích jsme potkali otce Pavla.

„Kam vyrazíte?“ „Jedeme na krátkou dovolenou do Prahy a ještě dál. V neděli zase zpátky.“ „Ať vám Pán požehná.“ „Děkujeme, budeme to potřebovat.“ „Tak já vám dám regulérní požehnání.“ A vztáhl nad nás ruce a žehnal. „Děkujeme, otče Pavle.“ „Šťastnou cestu.“

A díky Tobě, Pane Bože, že si nás vyhledáš i na nástupišti, abys nám mohl požehnat!

Petra Chrástková

Tábor 2018

Každý tábor, ať už je krátký nebo dlouhý, potřebuje spoustu přípravy. Proto jsme už od června začali přemýšlet, co by mohlo být tématem letošního orelského tábora. Po přemýšlení a zavrlování nejrůznějších témat jsme se rozhodli pro VÝPRAVU NA SEVERNÍ PÓL. Tím ale plánování neskončilo. Další měsíc a půl jsme trávili každé nedělní odpoledne nad různými možnostmi, jak vytvořit takový program, aby se líbil jak mladším tak starším dětem. A teď vám předám alespoň část z toho, co bylo v plánu.

Z deníku člena expedice:

Celá výprava začala v neděli 19. srpna 2018 v Blahutovicích u Jeseníku n/O. První den jsme věnovali seznámení se s ostatními členy a s okolím. A protože je na takovou výpravu důležité se pořádně připravit, pozvali jsme si průvodce až ze severního pólu. Tento člověk nám po dva dny pomáhal nashromáždit vše důležité pro naši výpravu. Jelikož se zpráva o naší cestě roznesla po celé diecézi, byli jsme pozváni do televize NOE, abychom před odjezdem prožili s diváky mši svatou. Při té příležitosti jsme také podstoupili náročný výcvik na cvičné lezecké stěně, abychom byli schopni reagovat na překážku v podobě obřího kusu ledu.

Po tomto výcviku jsme se mohli vydat na cestu. Cesta byla klidná. Protože jsme přijeli až k večeru, nechali jsme prohlídku okolí na druhý den. Hned ráno náš průvodce vešel do pokojů se slovy: „Vstávat! Musíte se otužovat.“ A proto jsme se šli koupat do Severního ledového oceánu. Odpoledne jsme jeli na projíždku na koních speciálně přizpůsobených na velkou zimu. Další den byl náš poslední. Proto jsme si ráno sballili všechny věci a vydali se na poslední aktivitu našeho pobytu a tou byl lov medvěda. Každému z nás se povedlo ukořistit alespoň jeho malou část. S touto trofejí jsme se šťastně vraceli domů.

Chtěla bych ze srdce poděkovat všem vedoucím, kněžím, kuchařům a hlavně účastníkům výpravy.

Terezie Šrámková

Tábor z pohledu vedoucích

Když jsem byla menší a jezdila jsem na tábory s tetou Ivou Jasnou, měla jsem v hlavě pár otázek a nejistot. Nikdy jsem si nedokázala představit, jak náročné může být vedení tábora. Myslela jsem si, že přijedete a ten program se nějak vymyslí sám. A nechápala jsem, proč pořád musím být ticho. Proč bych si nemohla povídat? A proč tam maminka a tatínek nemůžou být se mnou? A když jsme odjížděli, proč všichni říkali, že příští rok zase musí být tábor?

Až „vedoucování“ na orelském táboře mi dalo na skoro všechno odpovědi. Jak jsem pochopila, program se nenachystá sám. Někdo ho musí nachystat a to tak, aby se zavděčil všem. A proč jsem musela být ticho? Na tuhle otázku jsem poznala odpověď druhý den našeho tábora, když jsem se ráno vzbudila a můj hlas byl ten tam. A přitom jsem ani moc nekřičela. Děti nebyly moc hlučné, ale mluvit skoro 20 hodin denně, a to dá vážně zabrat.

A maminka na táboře? Na tuhle otázku vlastně ještě odpověď neznám, protože moji rodiče na táboře byli zapojeni v mnoha rolích. Jako řidiči, kuchaři, pomocná síla ve scénce a ve všem, kde bylo potřeba a hlavně jako morální podpora. A za to bych chtěla moc a moc poděkovat, protože upřímně, kdybych měla vařit třeba já, tak děti se vrací domů o deset kilo hubenější.

Takže ještě jednou moc děkuju. Nemalé díky patří také všem vedoucím: Terce Šrámkové, Kači Petřekové, Marušce Klézlové. A také výpomocným vedoucím: Anežce a Barči Klézlové, Kubovi Uhlířovi, Aleši Matějovi. V neposlední řadě patří díky naši milým o. Petrovi a o. Pavlovi, a ještě veliké díky strejdovi Jožkovi Skalkovi, který obohatil naše vědomosti v oboru vesmír a okolí. Děkuji mooc všem. *Dagmar Šrámková*

Blahutovice, nádvoří bývalého kláštera Kongregace Dcer Božské lásky (dnes v Opavě).

Výuka náboženství a příprava k biřmování v Odrách

I. – II. ročník	pátek 12 ⁴⁵ -13 ³⁰	ZŠ Komenského, Anežka Schugová
VI. ročník	pondělí 13 ³⁰ -14 ¹⁵	ZŠ Komenského, o. Petr Kuník
III. – IV. ročník	pondělí 14 ²⁰ -15 ⁰⁵	ZŠ Komenského, o. Petr Kuník
VII. – IX. ročník	úterý 19 ⁰⁰ – 20 ⁰⁰	fara Odry, o. Pavel Obr

V neděli 16. června 2019 prožijeme v oderském farním kostele **slavnost Biřmování**. Udělovat ho bude některý z našich biskupů při mši svaté, která začne v 10 hodin. Biřmování je třetí z tzv. *iniciačních svátostí (křest, eucharistie)* a přijmout ho proto má každý katolický křesťan neohledě na věk. Přihlášku podalo **14 mladých lidí**, kteří se budou v následujících 9 měsících připravovat formou schůzek na faře a nakonec i **víkendovou duchovní obnovou na Cvilíně**, týden před biřmováním. Sekání budou probíhat zhruba 2x do měsíce. První setkání proběhlo na faře 14. září a další nás čeká v **pátek 12. října** v 18 hodin.

Pokud někdo přihlášení zvažuje, může se ještě přidat.

otec Petr

Darovací burza

pro materiální pomoc sociálně potřebným zprostředkovaná
Občanským sdružením **Diakonie Broumov** se koná v sále fary v Odrách.

PÁTEK 5. 10. 2018 9 - 18 hod.

SOBOTA 6. 10. 2018 9 - 12 hod.

Nosit můžete letní i zimní oblečení, lůžkoviny, ručníky, utěrky, záclony, příkrývky, elektroniku, domácí potřeby, nádobí, obuv, hračky, jízdní kola, kočárky, školní potřeby - vše nepoškozené, čisté.

Prosíme o finanční příspěvek. Děkujeme za Vaši pomoc.

ZVON, vydavatelem je Římskokatolická farnost Odry, Kostelní 11, 742 35 Odry
IČO: 47863307, vychází 3x ročně, registrace MKČR E 14914.

Foto na titulní straně: z archivu Včelek, koláž P. Petr Kuník